

Arrest

nr. 335 329 van 31 oktober 2025
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. HASOYAN
Sint-Corneliusstraat 28
3500 HASSELT

tegen:

de burgemeester van de stad ANTWERPEN.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 6 november 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de burgemeester van de stad Antwerpen van 30 mei 2024 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 september 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 oktober 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 21 februari 2024 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.2. Op 30 mei 2024 neemt de gemachtigde van de burgemeester van de stad Antwerpen een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, § 3 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 21/02/2024 werd ingediend door:

(...)

om de volgende reden geweigerd:

Heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij/zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan 3 maanden als familielid van een burger van de Unie: heeft de

gevraagde documenten niet voorgelegd, namelijk bewijs bewijs ziektekostenverzekering geldig in België voor Belg en familie, bewijzen van voldoende huisvesting, bewijs ten laste in het verleden.”

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

2.2. De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. In haar nota met opmerkingen meent de verwerende partij dat het verzoekschrift laattijdig is. Zij betoogt als volgt:

“De bestreden beslissing dd. 30 mei 2024 werd op 30 mei 2024 per e-mail aan de raadsman van verzoekster meegedeeld conform hetgeen op het aanvraagformulier was ingevuld (cfr. feitenrelaas sub I. — stuk 1) De raadsman van verzoekster, en dus verzoekster, heeft bijgevolg kennis genomen van de beslissing op 30 mei 2024.

Het beroep tot nietigverklaring werd met miskenning van de vervalttermijn van 30 dagen zoals bepaald in artikel 39/2, §2 van de Vreemdelingenwet ingediend, met name werd dit beroep pas ingediend op 6 november 2024, daar waar de laatste dag om het beroep in te dienen conform deze bepaling maandag 1 juli 2024 betrof.

Het middel dat verzoekster hier in haar feitenrelaas (en dus louter impliciet) tegen aanwendt, voldoet niet en bewijst enkel dat verzoekster zich er bewust van is dat haar beroep laattijdig werd ingediend. Los van het feit dat verzoekster omtrent de ontvankelijkheid ratione temporis niet aanduidt welke bepaling er geschonden zou zijn en zelfs geen schending opwerpt, is het duidelijk dat verzoekster bij haar aanvraag expliciet akkoord heeft gegeven om verder te communiceren via het opgegeven e-mailadres van haar raadsman, ingevolge waarvan zij hierop thans niet kan terugkomen door voor te houden dat de beslissing haar per bode of per aangetekend schrijven had moeten meegedeeld worden.

Het beroep tot nietigverklaring van verzoekster dient bijgevolg wegens laattijdigheid te worden afgewezen.”

3.2. Artikel 62, §3 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende over administratieve beslissingen:

“Zij worden ter kennis van de betrokkenen gebracht die er een afschrift van ontvangen door een van de volgende personen :

1° de burgemeester van de gemeente waar de vreemdeling zich bevindt of zijn gemachtigde;

2° een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken;

3° de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen of zijn gemachtigde;

4° een officier van gerechtelijke politie, daaronder mede begrepen de officier van gerechtelijke politie met beperkte bevoegdheid;

5° een politieambtenaar;

6° een ambtenaar van de Administratie der Douanen en Accijnzen;

7° de directeur van de strafinrichting, indien de vreemdeling onder arrest geplaatst is;

8° met de medewerking van de Belgische diplomatieke of consulaire overheid in het buitenland, indien de vreemdeling zich niet op het grondgebied van het Rijk bevindt.

Onverminderd een kennisgeving aan de persoon zelf is elke kennisgeving op de verblijfplaats of, in voorkomend geval, de gekozen woonplaats rechtsgeldig gedaan indien ze op een van de volgende manieren uitgevoerd wordt :

1° bij aangetekende brief;

2° per bode, met ontvangstbewijs;

3° per fax, indien de vreemdeling woonplaats heeft gekozen bij zijn advocaat;

4° via elke andere bij een koninklijk besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad toegelaten wijze waarbij de datum van kennisgeving met zekerheid kan worden vastgesteld.”

Gezien voormelde bepaling, waarbij het gestelde in artikel 62, §3, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet op 30 mei 2024 geen uitvoering kende, kan de betekening van de bestreden beslissing per e-mail aan de raadsman van de verzoekende partij niet als een regelmatige betekening worden beschouwd.

Slechts vanaf de regelmatige betekening van een administratieve beslissing, kan de beroepstermijn tegen een dergelijke beslissing lopen. Het is daarbij van geen belang te weten of de betrokkene voordien reeds een voldoende feitelijke kennis had van de bestreden beslissing (J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State. Ontvankelijkheid, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 436 en 459).

Het gegeven dat de bestreden beslissing op 30 mei 2024 per e-mail werd verstuurd aan de raadsman van de verzoekende partij, kan derhalve niet de beroepstermijn doen lopen hebben. Het loutere feit dat *“verzoekster bij haar aanvraag expliciet akkoord heeft gegeven om verder te communiceren via het opgegeven e-mailadres van haar raadsman”*, doet hieraan geen afbreuk.

Vermits niet blijkt en de verwerende partij ook niet voorhoudt dat de bestreden beslissing op een andere, regelmatige wijze werd betekend aan de verzoekende partij, is de beroepstermijn niet beginnen lopen en kan het beroep derhalve niet als laattijdig worden beschouwd.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een enig middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van de materiële motiveringsplicht *iuncto* artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, artikel 42, §1 van de Vreemdelingenwet en artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de beginselen van behoorlijk bestuur: de zorgvuldigheidsplicht.

De verzoekende partij licht haar enig middel, na een theoretisch betoog bij bepaalde door haar geschonden geachte bepalingen en beginselen en het citeren van de bestreden beslissing, toe als volgt:

“(…)

“Verzoeker brengt samen met zijn syntheseseminarie een stuk van 28 november 2022 bij waaruit blijkt dat de stad Antwerpen van verzoekers toenmalige advocaat een aankomstverklaring heeft ontvangen. Het gegeven dat de aankomstverklaring zich niet in het administratief dossier bevindt, neemt niet weg dat van een redelijke en zorgvuldige overheid kan worden verwacht op de hoogte te zijn van het feit dat een vreemdeling die legaal in België toekomt, een aankomstverklaring aflegt bij de gemeente van zijn verblijfplaats. Immers behoren de diensten van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, die in casu de bestreden beslissing hebben genomen, tot één en dezelfde administratieve overheid als diegene waartoe de diensten van de stad Antwerpen, waarbij de aankomstverklaring werd afgelegd, behoren. Verweerder had aldus op de hoogte moeten zijn van het gegeven dat verzoeker in november 2022, toen hij de leeftijd van 20 jaar had, het Rijk is binnengekomen. Bovendien kan verweerder zich niet onwetend opstellen aangezien in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt gemotiveerd dat verzoeker op 19 november 2022 in Frankrijk is toegekomen met een visum voor kort verblijf, hetgeen logischerwijze betekent dat verzoeker zijn land van herkomst reeds op twintigjarige leeftijd heeft verlaten.”

De bestreden beslissing luidt dat verzoekster niet binnen de gestelde termijn zou hebben aangetoond dat zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan 3 maanden als familielid van een burger van de Unie en stelt dat de gevraagde documenten niet werden voorgelegd, namelijk: het bewijs ziektekostenverzekering geldig in België voor Belg en familie, bewijzen van voldoende huisvesting en bewijs ten laste in het verleden.

Verzoekster dient evenwel a contrario vast te stellen dat de stukken waarvan sprake effectief aan het administratief dossier werden toegevoegd en aldus al reeds gekend waren aan de verwerende partij. Er werd immers al reeds door de Raad gesteld dat de diensten van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, tot één en dezelfde administratieve overheid als diegene waartoe de diensten van de stad Antwerpen, behoren. De stukken waarvan sprake in de bijlage 20 werden al reeds neergelegd in het kader van de vorige aanvraag van verzoekster en werden nogmaals door verzoekster zelve in het kader van de huidige aanvraag in origineel gedeponeerd bij de Stad Antwerpen bij de initiële aanvraag.

Verwerende partij diende aldus rekening te houden met de gegevens en de stukken die aan het bestuur voorlagen op het ogenblik dat dit bestuur de bestreden beslissing heeft genomen, aangezien de stukken in origineel door verzoekster aan Stad Antwerpen werden voorgelegd bij de initiële aanvraag en nogmaals door de raadsman aan het AD gevoegd.

Zij werden aldus door de raadsman van verzoekster per elektronische mail aan stad Antwerpen en aan de sectie gezinshereniging DVZ nogmaals overgemaakt.

Verzoekster wenst ook op te merken dat haar aanvraag dateert van 21/02/2024 en dat op de officiële oproepingbrief van Stad Antwerpen (Stukken 2) het navolgende werd vermeld:

“Hebt u volgende documenten al? Breng ze mee naar uw afspraak.

o - Attest onvermogen uit land van herkomst

o - Bewijzen van voldoende huisvesting (geregistreerd huurcontract of eigendomsakte)

- o - Bewijs voldoende en regelmatige bestaansmiddelen Belg (*)*
- o - Attest niet ten laste OCMW voor aanvrager en referentiepersoon*
- o - Bewijs ziektekostenverzekering geldig in België voor Belg en familieleden*
- o - Toestemming andere ouder/Hoederecht grootouder*
- o - Bewijs ten laste in het verleden"*

Er staat expliciet vermeld dat verzoekster de originele akten mee naar haar afspraak dient te nemen op 21/02/2024. Een kopie wordt immers niet aanvaard. Er kan bijgevolg bezwaarlijk worden aangenomen dat stad Antwerpen tot en met 31 mei 2024 heeft gewacht om tot de constatering te komen dat verzoekster haar originele stukken niet zou hebben gedeponeerd zoals zij initieel aan verzoekster vroeg.

Desalniettemin wenst verzoekster op te merken dat deze stukken nogmaals in kopij door de raadsman van verzoekster rechtstreeks aan haar administratief dossier voor datum van de beslissing werden toegevoegd. Bovendien blijkt uit correspondentie met de diensten van stad Antwerpen dat de ambtenaar van stad Antwerpen plots spreekt van het niet tijdig deponeren van de stukken, terwijl de beslissing de bijlage 20 expliciet stelt dat deze stukken helemaal niet werden gedeponeerd.

Aangezien de motivering derhalve niet als afdoende dient te worden beschouwd en derhalve de motiveringsplicht schendt om reden dat dit motief niet op een redelijke manier getoetst is, gelet op de aard en de hechtheid van de familiale banden van verzoekster met haar Belgische moeder en heeft verwerende partij zich gestoeld op onjuiste feitenvinding.

Het zorgvuldigheidsbeginsel (sensu lato) tenslotte omvat het beginsel van de evenwichtigheid: dit beginsel doelt op de evenwichtige beoordeling van alle bij de beslissing betrokken belangen. (zie W. VAN GERVEN, Beginselen van behoorlijk handelen, R.W. 1982 – 1983, 963.).

Dat de middelen bijgevolg ernstig zijn;"

4.2. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder 'middel' in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: *"de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden"* (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij op geen enkele concrete wijze uiteenzet waarom of op welke wijze de bestreden beslissing de artikelen 40ter en 42, §1 van de Vreemdelingenwet zou schenden. Door louter artikel 42, §1 van de Vreemdelingenwet te citeren maakt de verzoekende partij ook niet duidelijk op welke wijze deze bepaling werd geschonden door de bestreden beslissing.

Dit onderdeel van het enig middel is derhalve onontvankelijk.

4.3. De bestreden beslissing is duidelijk gemotiveerd in feite en in rechte. De verzoekende partij toont verder niet aan dat de motieven haar niet toelaten zich erop te verdedigen wat de voornaamste doelstelling is van de formele motiveringsplicht zoals neergelegd in artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991. Een schending daarvan blijkt bijgevolg niet, te meer daar de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing op inhoudelijk vlak bekritiseert en hierbij de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht.

4.4. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op een zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

4.5. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de in de bestreden beslissing aangeduide ontbrekende documenten – bewijs van ziektekostenverzekering geldig in België voor Belg en familie, bewijzen van voldoende huisvesting en bewijs ten laste in het verleden – niet werden gevoegd bij de aanvraag vermeld in punt 1.1. Ook blijkt niet dat deze na de voormelde aanvraag door de verzoekende partij nog werden gevoegd aan het dossier voor het nemen van de bestreden beslissing.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij bij haar aanvraag van 21 februari 2024 een paspoort, geboorteakte en betalingsbewijs federale bijdrage voegde. Door middel van een e-mail van haar raadsman voegt de verzoekende partij aan haar dossier op 2 mei 2024 nog volgende stukken:

- OCMW-attest “*Verklaring geen financiële steun*” op naam van de verzoekende partij van 21 november 2023;
- OCMW-attest “*Verklaring geen financiële steun*” op naam van K.J. van 21 november 2023;
- Attest van “*Comité de revenus de l’état*” van de Armeense republiek van 5 mei 2024 waaruit blijkt dat de verzoekende partij geen ondernemster is, geen loontrekkende is en geen bedrijf heeft opgericht;
- Loonfiches van K.J. van juli, augustus en september 2023.

Aldus blijkt niet, en de verzoekende partij toont ter gelegenheid van haar verzoekschrift evenmin aan, dat zij voor het nemen van de bestreden beslissing een bewijs van ziektekostenverzekering geldig in België voor Belg en familie, bewijzen van voldoende huisvesting en bewijs ten laste in het verleden heeft voorgelegd aan de verwerende partij. De Raad merkt hierbij ter volledigheid nog op dat hoewel een (begin van) bewijs van onvermogen, verstrekt door de Armeense overheid op 5 mei 2024, voorlag, dit geen afbreuk doet aan de vaststelling dat geen bewijs van ten laste in het verleden werd voorgelegd, nu geen bewijzen werden voorgelegd waaruit blijkt dat de referentiepersoon de verzoekende partij in het verleden (financieel en/of materieel) ondersteunde in het land van herkomst.

4.6. De verzoekende partij meent dat de bestreden beslissing stelt dat de gevraagde documenten niet werden voorgelegd binnen de gestelde termijn, doch dat *a contrario* de stukken waarvan sprake effectief aan het administratief dossier werden gevoegd, dat de betrokken stukken reeds werden neergelegd in het kader van “*de vorige aanvraag van verzoekster*” waardoor ze aldus reeds gekend waren door de verwerende partij. Het door de verzoekende partij aangehaalde artikel 52, §2, 2° van het Vreemdelingenbesluit bepaalt echter duidelijk dat het aan het betrokken familielid toekomt om “*(b)ij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag*” de documenten over te maken waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat de voorwaarden voorgeschreven bij artikel 40ter van de Vreemdelingenwet zijn vervuld. Daar kan nog aan worden toegevoegd dat uit de stukken van het administratief dossier niet blijkt dat de verzoekende partij bij haar in punt 1.1. bedoelde aanvraag of later heeft verwezen naar stukken ingediend bij een “*vorige aanvraag*”, minstens toont zij dit ter gelegenheid van haar verzoekschrift niet aan. Evenmin toont de verzoekende partij overigens in haar verzoekschrift *in concreto* aan dat ze bij een vorige aanvraag de in de bestreden beslissing aangeduide ontbrekende stukken wel heeft overgemaakt. De zorgvuldigheidsplicht voor de verwerende partij reikt ook niet zo ver dat zij ambtshalve moet nagaan of er een vorige aanvraag is en of er stukken werden gevoegd die mogelijk nog van belang zijn voor de volgende aanvraag.

In die zin is haar betoog dat de diensten van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot één en dezelfde administratieve overheid als diegene waartoe de diensten van de stad Antwerpen behoren alsook haar verwijzing naar en citering uit het arrest van de Raad met nr. 303 131 van 12 maart 2024 niet dienstig.

4.7. De verzoekende partij kan ook niet worden gevolgd in haar betoog dat zij “*in het kader van de huidige aanvraag*” de stukken waarvan sprake in de bijlage 20 – aldus bewijs van ziektekostenverzekering geldig in België voor Belg en familie, bewijzen van voldoende huisvesting en bewijs ten laste in het verleden – “*nogmaals*” in origineel heeft “*gedeponeerd*” bij de stad Antwerpen “*bij de initiële aanvraag*” en dat die “*nogmaals door de raadsman aan het AD*” gevoegd werden. Hierna specificeert de verzoekende partij: “*Zij werden aldus door de raadsman van verzoekster per elektronische mail aan stad Antwerpen en aan de sectie gezinshereniging DVZ nogmaals overgemaakt.*”

Dit blijkt aldus geenszins uit de stukken van het administratief dossier, zoals blijkt uit punt 4.5. De verzoekende partij voegt geen enkel bewijs bij ter staving hiervan, zodat het niet meer is dan een bloot betoog dat de bestreden beslissing bezwaarlijk aan het wankelen kan brengen.

Er blijkt aldus niet, en de verzoekende partij toont ook niet aan, dat de in de bestreden beslissing aangegeven ontbrekende documenten naar aanleiding van de aanvraag van 21 februari 2024 vóór het nemen van de bestreden beslissing aan de stad Antwerpen in origineel en/of per elektronische mail (nogmaals) werden overgelegd.

4.8. Ten slotte ziet de Raad niet in hoe stuk 2 gevoegd bij het verzoekschrift soelaas kan brengen in deze.

Het betreft een digitale *“uitnodiging verblijfsaanvraag”*, opgesteld door de stad Antwerpen op 15 januari 2024 waarin onder de rubriek, *“Hebt u volgende documenten al? Breng ze mee naar uw afspraak”*, onder meer de in de bestreden beslissing aangeduide ontbrekende documenten worden opgesomd. Hierna kan het volgende worden gelezen: *“Breng de originele akte(n) mee naar uw afspraak. Een kopie wordt niet aanvaard. Lees alle info over akten voorleggen in onze bijgevoegde informatiebrief.”*

Hieruit kan niet worden afgeleid, zoals de verzoekende partij lijkt voor te houden, dat ze de ontbrekende documenten toch en dit in origineel zou hebben overgemaakt omdat een kopie niet wordt aanvaard en *“Er (...) bijgevolg bezwaarlijk (kan) worden aangenomen dat stad Antwerpen tot en met 31 mei 2024 heeft gewacht om tot de constatering te worden dat verzoekster haar originele stukken niet zou hebben gedeponeerd zoals zij initieel aan verzoekster vroeg.”*

De Raad wijst er ter volledigheid op dat de stad Antwerpen niet tot en met 31 mei 2024 heeft gewacht om te constateren dat de verzoekende partij bepaalde gevraagde documenten niet heeft voorgelegd, doch wel tot 30 mei 2024. Voorts wijst de Raad er ook nog op dat blijkt, het weze herhaald, dat het door de verzoekende partij aangehaalde artikel 52, §2, 2° van het Vreemdelingenbesluit bepaalt dat het aan het betrokken familielid toekomt om *“(b)ij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag”* de documenten over te maken waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat de voorwaarden voorgeschreven bij artikel 40ter van de Vreemdelingenwet zijn vervuld. Gelet op het feit dat de verzoekende partij niet gehouden was alle opgevraagde stukken, zoals omschreven in de digitale *“uitnodiging verblijfsaanvraag”*, bij het opstellen van de bijlage 19ter bij de stad Antwerpen neer te leggen doch dit nog kon doen tot drie maanden na de aanvraag, kan aldus uit het loutere feit dat de verwerende partij niet onmiddellijk na de aanvraag doch pas na enkele maanden besloot dat bepaalde gevraagde documenten niet werden voorgelegd, niet worden afgeleid dat dit een vergissing betreft en de documenten reeds in origineel bij de stad Antwerpen bij de initiële aanvraag op 21 februari 2024 werden neergelegd.

4.9. Zoals reeds gezegd blijkt niet uit de stukken van het administratief dossier dat de raadsman van de verzoekende partij later alsnog kopieën van de ontbrekende stukken *“rechtstreeks aan haar administratief dossier voor de datum van de beslissing”* heeft gevoegd. Hiervan wordt evenmin het bewijs gevoegd bij het verzoekschrift.

4.10. De verzoekende partij werpt ten slotte nog op, *“Bovendien blijkt uit correspondentie met de diensten van stad Antwerpen dat de ambtenaar van stad Antwerpen plots spreekt van het niet tijdig deponeren van de stukken, terwijl de beslissing de bijlage 20 expliciet stelt dat deze stukken helemaal niet werden gedeponeerd.”*

De Raad gaat ervan uit dat de verzoekende partij doelt op de e-mail van 30 mei 2024 van de stad Antwerpen gericht aan haar advocaat waarin een *“definitieve weigering”* wordt ter kennis gebracht.

Hierin kan worden gelezen: *“U maakte ons niet alle nodige documenten op tijd over. U ontvangt nu een weigering.”*

De Raad ziet niet in waarom dit iets anders zegt dan wat de bestreden beslissing zegt met name: *“Heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij/zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan 3 maanden als familielid van een burger van de Unie: heeft de gevraagde documenten niet voorgelegd, namelijk bewijs ziektekostenverzekering geldig in België voor Belg en familie, bewijzen van voldoende huisvesting, bewijs ten laste in het verleden.”* (eigen onderlijnen).

4.11. De verzoekende partij toont met haar betoog aldus niet aan dat er bepaalde gegevens en stukken voorlagen op het ogenblik van de bestreden beslissing, waarmee de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden.

Zij toont evenmin aan dat de motieven van de bestreden beslissing niet afdoende zijn en/of gestoeld zijn op een onjuiste feitenvinding.

4.12. Waar de verzoekende partij nog betoogt dat het motief niet op een redelijke manier is getoetst gelet op de *“aard en de hechtheid van de familiale banden”* met haar Belgische moeder, laat zij na de juridische grondslag van haar kritiek weer te geven. Zij verduidelijkt niet op grond van welke bepaling de verwerende partij, wanneer zij vaststelt dat de verzoekende partij niet binnen de gestelde termijn heeft aangetoond zich in de voorwaarden te bevinden om te genieten van een recht op verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie daar zij bepaalde gevraagde documenten niet heeft voorgelegd en op grond van artikel 52, §3 van het Vreemdelingenbesluit vervolgens de aanvraag weigert, gehouden was rekening te houden met *“aard en de hechtheid van de familiale banden”* of de motieven hieraan af te toetsen. Zij toont overigens ook niet aan op welke wijze de *“aard en de hechtheid van de familiale banden”* met haar

Belgische moeder afbreuk doen aan de vaststellingen in de bestreden beslissing of kunnen aantonen dat de motieven van de bestreden beslissing gestoeld zijn op een onjuiste feitenvinding en/of kennelijk onredelijk zouden zijn.

4.13. In de gegeven omstandigheden toont de verzoekende partij met haar uiteenzetting geen schending aan van artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit en evenmin van de materiële motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel.

4.14. Derhalve is het enig middel, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig oktober tweeduizend vijftientig door:

N. VERMANDER,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.
---------------	---

K. VERHEYDEN,	griffier.
---------------	-----------

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER